

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνεύουσας
Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὼ ὁ
τάλας, δεδοικὼς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Εἶναι παναίρεση: ἓνα πολυκέφαλο θηρίο

Ἡ σύγχρονη αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*

Διάβρωση τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος,
συμβιβασμοί, ὑποχωρήσεις

Τὸ χρέος μας εἶναι νὰ διαφυλάξωμε τὸν θησαυρὸ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ἀνόθευτο καὶ ἀναλλοίωτο ἀπὸ κάθε αἵρετική διδασκαλία καὶ πλάνη.

Τὸ καθήκον αὐτὸ εἶναι σήμερα περισσότερο ἀναγκαῖο καὶ ἐπιτακτικὸ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, διότι καὶ σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας βάλλεται καὶ πολεμεῖται ἀπὸ πολλὰς σύγχρονες αἵρέσεις, μιὰ ἀπὸ τίς ὁποῖες, **ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη, εἶναι ἡ παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ**, ὅπως τὴν χαρακτήρισε μιὰ μεγάλη ὁσιακὴ Μορφή τοῦ περασμένου αἰῶνος, **ὁ Σέρβος καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Βελιγραδίου, π. Ἰουστίνος Πόποβιτς**.

Ἡ φοβερὴ αὐτὴ αἵρεση, προῖον τῶν συγχρόνων συγκρητιστικῶν τάσεων θρησκευτικῆς ἐνοποιήσεως τῆς ἀνθρωπότητος, ἀνέπτυξε μέσα στοὺς κόλπους τῆς διαφορῆς αἵρετικῆς θεωρίας, ὅπως ἡ θεωρία τῶν κλάδων, ἡ θεωρία τῆς βαπτισματικῆς ἐνότητος, ἡ θεωρία τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ θεωρία τῶν δύο πνευμόνων, ἡ θεωρία τῆς μεταπατερικῆς θεολογίας κ.ἄ., οἱ ὁποῖες εἶναι ἀσυμβιβαστες μὲ τὴν δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ μὲ τὴν διαχρονικὴ πίστιν Τῆς, ὅτι μόνον αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν Μία, Ἀγία, Καθολικὴ, καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησίαν, ὅπως ἄλλωστε ὁμολογοῦμε στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως.

Πέραν τούτου, μέσω μιᾶς ἄλλης θεωρίας, αὐτῆς τοῦ δογματικοῦ μινιμαλισμοῦ, ἡ ἀκρίβεια τῶν δογματικῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως, γιὰ τίς ὁποῖες, ὅπως ἀναφέραμε προηγουμένως, πολλοὺς ἀγῶνες καὶ θυσίες ἔκαναν οἱ ἅγιοι Πατέρες μας, σμι-

κρύνεται, σχετικοποιείται και υποβιβάζεται. **Ἡ** ἐπιστροφή τῶν αἵρετικῶν ὁμολογιῶν τοῦ Παπισμοῦ καὶ Προτεσταντισμοῦ [καὶ τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ] στὴν Ὁρθόδοξη Πίστη καὶ Ἀποστολικὴ Παράδοση, δὲν θεωρεῖται πλέον ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴν ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν.

Οἱ ἀγῶνες τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Μεγάλου Φωτίου, Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ καὶ ἄλλων, ποὺ ἀγωνίστηκαν ἐναντίον τοῦ Παπισμοῦ, ἀκυρώνονται καὶ ἀποδοκιμάζονται στὴν πράξη, τὰ ἀντιαιρετικά τους συγγράμματα, μὲ τὰ ὁποῖα κατέδειξαν τὶς πλάνες τοῦ Παπισμοῦ, παραμερίζονται καὶ υἱοθετεῖται ἡ καινοφανὴς ἀντίληψη, ὅτι οἱ δογματικές μας διαφορὲς πρὸς αὐτοὺς ἀποτελοῦν ποικιλία διαφόρων παραδόσεων, ὥστε νὰ παύσουν νὰ ἀποτελοῦν φραγμὸ πρὸς τὴν ἔνωση.

Ἐπιχειρεῖται ἔτσι μία ἐπιφανειακὴ, ἐπικοινωνιακοῦ χαρακτῆρος ἐνότητα, παρὰ τὶς τεράστιες δογματικὲς διαφορὲς, ὥστε τελικὰ οἱ Παπικοὶ καὶ οἱ Προτεστάντες νὰ παρουσιάζονται ὡς ἀδελφές Ἐκκλησίες μὲ Ὁρθόδοξη πίστη καὶ ἔγκυρα μυστήρια. **Κ**ατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὅμως ἡ πλάνη τῆς αἱρέσεως γίνεται σεβαστὴ, τοποθετεῖται δίπλα στὴν Ἀλήθεια, ὡς ἰσότημη καὶ ἰσόκυρη μὲ Αὐτὴν καὶ τελικὰ ἀναμιγνύεται μ' Αὐτὴν σὲ μιὰ ἄμικτη μίξη. **Π**οιὰ κοινωνία ὅμως μπορεῖ νὰ ὑπάρξει μεταξὺ Ἀληθείας, ποὺ εἶναι Φῶς καὶ ψεύδους, ποὺ εἶναι σκότος; **Κ**αμία. **«Τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;»**, ἐπιβεβαιώνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Β' Κορ. 6, 14).

Προβάλλουν ὡς ἐπιχείρημα οἱ Οἰκουμενιστές, τὴν ἀγάπη πρὸς τοὺς αἵρετικούς καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ἀπορρέουσαν ἀνάγκη τῆς μαρτυρίας τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς μεταδόσεως τοῦ θησαυροῦ τῆς Πίστεως Τῆς πρὸς αὐτούς. **Ἡ** Ἀγάπη ὅμως ποτὲ δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια, οὔτε εἶναι δυνατόν ποτὲ νὰ στραφεῖ ἐναντίον της. **Ὅ**ταν ὁ διάλογος τῆς ἀγάπης δὲν συνυπάρχει μὲ τὸν διάλογο τῆς ἀληθείας, εἶναι ἐπικίνδυνη παγίδα, ποὺ ὁδηγεῖ σὲ συγκρητιστικὴ ἀδιαφορία καὶ ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν σωτηρία.

Ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος,
«εἰ ποὺ τὴν εὐσέβειαν πα-

ραβλαπτομένην ἰδοις, μὴ προτίμα τὴν ὁμόνοιαν τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ἴστασο γενναίως ἕως θανάτου... τὴν ἀλήθειαν μηδαμοῦ προδιδούς»¹.

Δὲν ὑπάρχει χειρότερο κακὸ ἀπὸ τὴν στέρηση τῆς σωτηρίας καὶ μόνο ὡς ἔργο ἀγάπης δὲν μπορεῖ νὰ χαρακτηριστεῖ.

Πολὺ εὐστοχα παρατηρεῖ ὁ ἀείμνηστος ὁμότιμος καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Στέργιος Σάκκος²: «Δὲν χωρίζεται ἡ ἀγάπη ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Ὁ διαχωρισμὸς τους, ἐπὶ ζημίᾳ βεβαίως καὶ τῶν δύο, εἶναι τῶν ἡμερῶν μας ἐπίτευγμα. Εἶναι τὸ κατόρθωμα τοῦ συγχρόνου διαχριστιανικοῦ συγκρητισμοῦ! Ποτὲ ἄλλοτε ἡ ἀγάπη δὲν χρησιμοποιήθηκε τόσο πρόχειρα, ἀνεύθυνα καὶ ὑπουλα εἰς βάρος τῆς ἀλήθειας. Ποτὲ στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας δὲν χρησιμοποιήθηκαν στίς σχέσεις μὲ τοὺς αἵρετικούς οἱ ἀνταλλαγές ἐπισκέψεων καὶ δώρων, οἱ ἐκατέρωθεν φιλοφρονήσεις, οἱ ἐναγκαλισμοὶ καὶ οἱ ἀσπασμοὶ μὲ πλήρη, ἢ ἔστω, μερικὴ παραθεώρηση τῆς ἀλήθειας... Ποτὲ ἡ ἀγάπη δὲν κατήργησε, οὔτε ὑποβίβασε τὸ δόγμα. Ποτὲ δὲν παραμερίσθηκε ἡ ἀλήθεια χάριν μιᾶς κατ' ἐπίφασιν εἰρήνης. “Ἄν ἡ εἰρήνη περιορίζεται μόνο στὰ λόγια εἶναι καταγέλαστη”³, γράφει ὁ Μέγας Βασίλειος, ἐνῶ ὁ εὐαίσθητος καὶ πραότατος Θεολόγος Γρηγόριος διαγγέλλει: “Κρείττων γὰρ ἐπαινετὸς πόλεμος εἰρήνης χωριζούσης Θεοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο τὸν πραῦν μαχητὴν ὀπλίζει τὸ πνεῦμα, ὡς καλῶς πολεμεῖν δυνάμενον”⁴».

Τὸ ἐπιχείρημα λοιπὸν τῆς ἀγάπης, ποὺ κατὰ κόρον προβλήθηκε καὶ διατυμπανίστηκε ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστές, ἀποδείχθηκε πλάνη καὶ θανάσιμη παγίδα. Τοῦτο φάνηκε καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ ἀποτέλεσμα τῶν μέχρι τώρα γενομένων διαλόγων.

Οἱ μέχρι τώρα γενομένοι διάλογοι ὄχι μόνον δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ ἀντιθέτως ὁδήγησαν ἀναπόφευκτα σὲ προϊοῦσα φθορὰ καὶ διάβρωση τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος, σὲ συμβιβασμοὺς καὶ ἀνεπίτρεπτες ὑποχωρήσεις στὸ δόγμα καὶ στὴν Ἐκκλησιαστικὴ μας αὐτοσυνειδησία.

Μὲ πολὺ ἐπιπολαιότητα οἱ Ὁρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι στοὺς Διαχριστιανικοὺς Διαλόγους, ἀνῶριμοι ὄντες πνευματικὰ καὶ μὴ ἔχοντες ἀγιοπνευματικὲς ἐμπειρίες, ἅπλωναν γέφυρες, μικρὲς καὶ ἀνεπαρκεῖς, γιὰ νὰ γεφυρώσουν τεράστια χάσματα καὶ νὰ ἐκμηδενίσουν ἀποστάσεις καὶ διαφορές, πολὺ σημαντικὲς στὸ δόγμα καὶ στὸ ἦθος τῶν Ἐκκλησιῶν.

Παραθεώρησαν τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Ἀλήθεια μὲ τὴν αἵρεση δὲν ἔχουν ποσοτική διαφορά. **Ἡ** αἵρεση δὲν ἔχει ἀπλῶς λιγότερη ἀλήθεια, ὥστε μὲ κάποια προσθήκη νὰ γίνει καὶ αὐτὴ Ὁρθοδοξία. **Ἡ** αἵρεση ὅσο μικρὴ καὶ ἂν φαίνεται, εἶναι πλάνη, εἶναι σκοτάδι καὶ ἁμαρτία καὶ θάνατος. **Ὁ** πνευματικὸς θάνατος ποὺ προξενεῖ ἡ αἵρεση, δὲν παίρνει βελτίωση νὰ γίνει λιγότερο θάνατος καὶ κατόπιν ζωῇ.

Ἔτσι φθάσαμε στὸ τραγικὸ φαινόμενο νὰ διατυπώνονται ἀπὸ Ὁρθοδόξους ἐκπροσώπους καὶ πατριάρχες, ἀντορθόδοξες καὶ βλάσφημες δηλώσεις καὶ νὰ ὑπογράφονται κοινὰ κείμενα μὲ τοὺς αἵρετικούς, ξένα πρὸς τὴν παράδοση καὶ τὴν δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ ἀρχικὸς ἐνθουσιασμὸς γιὰ τὴν δῆθεν μαρτυρία τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους δυστυχῶς κατέληξε στὸ θλιβερὸ φαινόμενο, μετὰ ἀπὸ 77 χρόνια διαλόγου μὲ τοὺς Προτεστάντες καὶ 45 μὲ τοὺς Παπικούς, νὰ συμμαρτυροῦμε μὲ τὴν πλάνη καὶ νὰ ἀναγνωρίζουμε τοὺς ἑτεροδόξους ὡς ἀδελφές Ἐκκλησίες, μὲ ἔγκυρα μυστήρια καὶ ἀποστολικὴ διαδοχὴ. **Δηλαδή**, ἀντὶ ἐμεῖς νὰ τοὺς ὀδηγήσουμε στὴν Ὁρθοδοξία, μᾶς παρέσυραν αὐτοὶ στὴν αἵρεση καὶ τὴν πλάνη...

* * *

Τὸ γεγονός, ὅτι ἡ φοβερὴ αὐτὴ αἵρεση ἐξακολουθεῖ ὄχι μόνον νὰ ὑφίσταται, παρ' ὅλο ποὺ πέρασαν 100 καὶ πλέον χρόνια ἀπὸ τῆς ἐμφάνισέως της, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξαπλοῦνται ἐπικίνδυνα ὅλο καὶ περισσότερο, ὑπογραμμίζει τὸ χρέος ὅλων μας, κλήρου καὶ λαοῦ, γιὰ τὴν ἀποτελεσματικὴ καταπολέμησή της.

Τὸ ἄκρως θλιβερὸ καὶ τραγικὸ εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι κατὰ τὴν σχετικὰ πρόσφατη *ψευδοσύνοδο τοῦ Κολυμπαρίου τῆς Κρήτης*, (2016), **ἡ φοβερὴ αὐτὴ αἵρεση** ὄχι μόνον δὲν καταδικάσθηκε, ἀλλὰ νομιμοποιήθηκε.

Ὅπως καὶ ἄλλοτε ἔχουμε ἐπισημάνει, εἶναι ἀνάγκη ὁ κλῆρος καὶ ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ νὰ ἐπαγρυπνεῖ καὶ νὰ διακρίνει τὰ «*σημεῖα τῶν καιρῶν*» (Ματθ. 16, 3). **Νὰ** μείνει ἀνυποχώρητος καὶ ἀσυμβίβαστος στὴν ὑπεράσπιση τῆς Ἀληθείας, ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς χαλαρότητας, τοῦ ἐφησυχασμοῦ καὶ τοῦ ἐνδοτισμοῦ, τὸ ὁποῖον κυριαρχεῖ σήμερα, ἰδίως μεταξὺ τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας ταγῶν, ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστες ἐπαινετὲς ἐξαιρέσεις. **Νὰ** συνειδητοποιήσῃ καὶ νὰ εὐαισθητοποιηθεῖ ἀπέναντι στὸ **σύγχρονο πολυκέφαλο θηρίο, τὴν παναίρεση**

τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ποὺ προετοιμάζει τὸν ἐρχομὸ τῆς Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας τοῦ σατανᾶ καὶ ποὺ μὲ ὕπουλο τρόπο ἔχει διεισδύσει στὰ σπλάγχχνα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν ἀπειλεῖ θανάσιμα.

Εἶναι ἀνάγκη πρὸ παντός, νὰ ἐνεργοποιηθεῖ σὲ ἓνα δυναμικότερο ἀντιαιρετικὸ ἀγῶνα καὶ νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία μας νὰ ἀσχοληθῇ μὲ **τὴν φοβερὴ αὐτὴ αἵρεση** καὶ νὰ τὴν καταδικάσῃ Συνοδικά, ἀναθεωρώντας τὶς συνοδικὲς ἀποφάσεις τῆς ψευδοσυνόδου τῆς Κρήτης. **Νὰ** ἐπισημάνει τοὺς φορεῖς τῆς καὶ νὰ τοὺς καλέσῃ σὲ μετάνοια. **Σὲ** περίπτωσιν δὲ ἀμετανοήσιας, νὰ προχωρήσῃ στὰ ἐπιβαλλόμενα ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων μέτρα. **Τέλος** νὰ διακόψῃ τοὺς μέχρι τώρα γενομένους ἀκάρπους καὶ ἐπιβλαβεῖς διαλόγους μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. ◻

(*) **Βλ.** <https://orthodoxostypos.gr/>. • **Τοῦ** Ἀρχ. Παύλου Δημητρακοπούλου, Θεολόγου-συγγραφέως, 8.3.2025, Κύθηρα. • **Ἐπιμέλ.** ἡμετ.

1. PG 60, 611.

2. Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», 3 Ἰουνίου 2011.

3. Πατροφίλῳ ἐπισκόπῳ τῆς ἐν Αἰγείᾳς Ἐκκλησίας, Ἐπιστολὴ ΣΝ, PG 32, 932Α.

4. Λόγος Β΄ Ἀπολογητικὸς τῆς εἰς τὸν Πόντον φυγῆς 82, PG 35, 488C.